

XXXVI.

Forslag

til

Strandingslov.

(Som vedtaget af Landstinget ved 3dje Behandling den 20de Februar 1894.*)

I.

§ 1.

Paa de Dele af Kysten, hvor det efter vedkommende Politimesters Skøn findes fornødent, ansætter Amtmanden for Landets Vedkommende og Politimesteren for Købstædernes og Handelspladsernes Vedkommende særlige Strandfogder. Om Ansættelsen sker offentlig Bekendtgørelse, for Landets Vedkommende ved Læsning til Kirkestævne; Udgiften hertil afholdes for Købstædernes Vedkommende af Kæmnerkassen, for Landets Vedkommende af Amtsfonden. Paa de private Forstrande forbeholdes det dog Forstrandsejeren som hidtil selv at ansætte Strandfoged, mod at Valget godkendes af Amtmanden. Hvor Strandfoged ikke er ansat, træder i Købstæderne og Handelspladserne Politiet og paa Landet Stedets Sognefoged, paa Bornholm Sandemanden, i Strandfogdens Sted.

Indtil Politimesteren, selv eller ved Fuldmægtig, kan komme til Stede, udøver Strandfogden den Politiet tilkommende Myndighed.

§ 2.

Naar Skib er strandet eller i Begreb med at strande eller fra Land ses paa anden Maade at være stedt i Nød, hvorfra det ikke ved egen Hjælp kan reddes sig, skal den, som bliver det var, hurtigt muligt derom underrette Strandfogden og har herfor Krav paa passende Godtgørelse, der fastsættes af Politiet.

Saa snart Strandfogden har modtaget saadan Underretning, skal han uophødelig begive sig til Strandingsstedet, og saafremt Underretningen viser sig at være rigtig, paa hurtigste Maade tilstille Politimesteren, nærmeste Toldfunktionær og, dersom de paa Skibet værende Personer ikke stønnes at kunne reddes med de forhaandenværende Midler, tillige nærmeste Redningsstation, for saa vidt denne er beliggende inden for en rimelig Afstand, Melding derom. Politimesteren har uophødelig enten selv eller ved Fuldmægtig at begive sig til Strandingsstedet.

*) Se Tillæg A. Sp. 2695; Tillæg B. Sp. 669 fg.; Landstingstidenden: Sp. 167 fg. Fremfættelsen, Sp. 259 fg. 1ste Behandling, Sp. 736 fg. 2den Behandling.